

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE

Odbor dopravy

Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

Č. j.: JMK 37504/2018

Sp. zn.: S – JMK 31160/2018/OD/Zo

Brno 06. 03. 2018

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, jako věcně a místně příslušný odvolací orgán dle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“) rozhodl ve věci odvolání [redacted] (dále též jen „odvolatel“) ze dne 05. 02. 2018, proti rozhodnutí Města Hustopeče ze dne 01. 02. 2018, č. j.: kt/1649/18/300,

takto:

Dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se rozhodnutí Města Hustopeče ze dne 01. 02. 2018, č. j.: kt/1649/18/300

ruší

a věc se vrací orgánu I. stupně k novému projednání.

Odůvodnění

Rozhodnutím Města Hustopeče ze dne 01. 02. 2018, č. j.: kt/1649/18/300 bylo rozhodnuto ve věci žádosti odvolatele o poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, týkající se poskytnutí kopie manuálu k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10T tak, že žádost byla odmítnuta.

Odvolací orgán v první řadě konstatuje, že předložený spisový materiál obsahuje doklady, z nichž by bylo možné jednoznačně zjistit, kdy bylo napadené rozhodnutí doručeno odvolateli a kdy tento podal své odvolání. Pouze ze stanoviska povinného subjektu vyplývá, že rozhodnutí bylo podáno dne 05. 02. 2018 a že bylo podáno včas. Dle § 40 odst. 2 správního řádu se lhůta považuje v pochybnostech za zachovalou, dokud se neprokáže opak. Odvolací orgán tedy vzhledem k absenci jednoznačných podkladů (vyjma samostatného tvrzení povinného subjektu) konstatuje, že odvolání je třeba považovat za včasné.

Odvolací orgán dále zkoumal, zda je odvolání přípustné a dospěl k závěru, že podané odvolání přípustné je. Odvolání bylo podáno žadatelem o informaci (účastníkem řízení). Účastník řízení se nevzdal práva na odvolání, odvolání nevzal zpět, odvolání bylo podáno proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné.

Odvolatel odkazuje na příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“) a související judikaturu správních soudů a správních orgánů. Namítá nepochopení zásad činnosti subjektu financovaného z veřejných prostředků a nedostatečné odůvodnění rozhodnutí. Objasňuje také legitimní zájem na poskytnutí předmětné informace. Uzavírá, že správní orgán neprokázal naplnění znaků obchodního tajemství dle NOZ a navrhuje, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání a rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že odvolatel žádostí ze dne 20. 01. 2018 na základě InfZ požádal Městský úřad Hustopeče o poskytnutí informace, konkrétně kopie manuálu k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10T. Ve své žádosti žadatel uvedl také řadu ustanovení a odkazů na judikáty související s posouzením případné informace jako autorského díla, případně obchodního tajemství. Město Hustopeče, které písemnost vyhodnotilo jako žádost o informace dle InfZ, vydalo dne 01. 02. 2018 rozhodnutí o odmítnutí žádosti, č. j.: kt/1649/18/300, kterým této žádosti nevyhovělo, přičemž proti tomuto postupu orgánu I. stupně podal žadatel předmětné odvolání. V odůvodnění rozhodnutí Město Hustopeče uvedlo, že v předmětném návodu je výslovně uvedeno, že jeho publikování nebo další šíření je bez souhlasu zakázáno. V tomtéž smyslu se vyjádřil také autor návodu, společnosti RAMET a. s., který další publikaci a poskytování třetím osobám nedovolil. Město Hustopeče konstatovalo, že z obsahu návodu, kupní smlouvy uzavřené mezi Městem Hustopeče a společností RAMET a. s. i z písemného vyjádření společnosti lze jednoznačně dovodit, že požadovaný návod lze považovat za obchodní tajemství v souladu s ustanovením § 504 NOZ. Z toho důvodu ji dle Města Hustopeče nelze dle ustanovení § 9 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) poskytnout.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo z hlediska souladu s právními předpisy, přičemž nejprve se zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí vůbec způsobilé odvolacího přezkumu, tj. přezkoumatelné.

Za nepřezkoumatelné je třeba považovat rozhodnutí, které je nesrozumitelné např. pro vnitřní rozpornost, neurčitost nebo nejednoznačnost nebo které trpí nedostatkem důvodů. Takovým je rozhodnutí, které má nedostatky ve skutkových zjištěních proto, že rozhodovací důvody jsou opřeny o nezjišťované skutečnosti, o skutečnosti, které nemají oporu v podkladech nebo zjištěné postupem v rozporu s právními předpisy. Za neodůvodněné je pak také možno považovat rozhodnutí, z jehož odůvodnění ani ve spojení s obsahem spisu není zřejmé, jakými úvahami se při hodnocení podkladů rozhodující orgán řídil, jak jednotlivé podklady vyhodnotil, jak vyřešil rozpory mezi nimi, jak uvažil o námitkách účastníka řízení (např. i proč neprovedl jím navržené důkazy), proč právní argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, čím byla naplněna zákonná kritéria nebo pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení, z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč a v neposlední řadě jakými relevantními ustanoveními se správní orgán při svém rozhodování řídil. Přezkoumatelnost správního rozhodnutí je jeho základní kvalitou a nedostatek odůvodnění rozhodnutí způsobující jeho nepřezkoumatelnost je jeho závažnou vadou, neboť nelze ověřit, že rozhodnutí je v souladu s právem a není založeno na libovůli.

Odvolací orgán v souladu s výše řečenými ustanoveními přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že těmto požadavkům nevyhoví.

Město Hustopeče (dále jen „MH“) došlo k závěru, že návod, o jehož poskytnutí odvolatel žádal, je obchodním tajemstvím ve smyslu § 504 NOZ. Dle § 504 NOZ obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Z toho plyne, že pojem obchodního tajemství je tvořen několika kumulativními (tj. musí být splněny všechny) znaky. Těmi je konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem a odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství. Je přitom povinností povinného subjektu řádně posoudit naplnění těchto znaků. Této povinnosti však MH v odůvodnění svého rozhodnutí neučinilo zadost. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec uvedeno, jaké znaky musí daná informace naplňovat, aby mohla být vyhodnocena jako obchodní tajemství, a MH se spokojilo pouze se strohým konstatováním, že z několika

podkladů vyplývá, že o obchodní tajemství jde, aniž by posoudilo naplnění výše uvedených znaků. Nelze přitom ani přehlédnout, že žadatel již ve své žádosti odkázal na judikaturu pro danou věc zcela případnou, z které je zcela patrný právě požadavek na pečlivost odůvodnění takového postupu správního orgánu a na to, aby se správní orgán řádně zabýval naplněním všech zákonných znaků obchodního tajemství. Odůvodnění nelze učinit pouhým odkazem na ustanovení § 504 NOZ, ale povinný subjekt musí řádně objasnit, jaké požadavky daná informace musí splňovat a musí prokazatelně a přezkoumatelně posoudit, zda daná informace tyto znaky skutečně naplňuje.

MH ve svém závěru vycházelo z obsahu návodu (konkrétně z výslovného zákazu návod dále publikovat a šířit), z negativního stanoviska společnosti RAMET a. s. (která další šíření a publikaci nedovoluje) a z kupní smlouvy uzavřené mezi MH a společností RAMET a. s. (v které je mimo jiné uvedeno, že strany jsou povinny zajistit utajování obchodních tajemství a dalších důvěrných informací). Odvolací orgán je však nucen upozornit, že ani jeden z těchto podkladů nemá na posouzení příslušné informace z hlediska naplnění zákonných znaků obchodního tajemství podstatný vliv. Všechny tyto podklady jsou totiž nanejvýše projevem vůle utajovat určité informace. Je však třeba posoudit nejen, zda je toto skutečně odpovídající zajišťování utajení příslušné informace (pokud jinak společnost dané informace zveřejňuje, případně s nimi jinak nenakládá jako s informacemi důvěrnými, stěží může takový projev vůle sám obstát a je patrné, že daná informace odpovídajícím způsobem utajována není), ale také naplnění všech dalších znaků obchodního tajemství (pokud totiž nejsou naplněny všechny, o obchodní tajemství se nejedná). Ad absurdum by tak mohl dotčený subjekt zamezit poskytnutí téměř jakékoliv informace pouze tím, že správní orgán soukromoprávně zaváže, aby takové informace neposkytovala, a označí je za důvěrné, nehledě na jejich skutečný obsah (tedy i jde-li o informace, které je zcela jistě na místě poskytnout). Přitom je třeba zdůraznit, že povinnost poskytovat informace je veřejnoprávní povinností správního orgánu vycházející z Ústavou zaručeného práva na informace o činnosti správních orgánů, a tato odpovědnost nemůže být vázána toliko soukromoprávním ujednáním mezi MH a uvedenou společností, případně jejím jednostranným vyjádřením, že poskytnutí informací nedovoluje. Správní orgán by tak měl již při uzavření smluv mít na paměti, že požadavku na neposkytnutí takovéto informace nemůže vzhledem ke svým zákonným povinnostem dostát.

Z výše uvedeného tedy plyne, že správní orgán zcela nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, resp. závěr, že ve věci jde o obchodní tajemství dle příslušných ustanovení NOZ, a tedy informaci nelze poskytnout, nadto svůj závěr postavil zcela na podkladech, z kterých sice lze při posouzení naplnění některých znaků obchodního tajemství částečně vycházet, nelze se však opírat pouze o tyto podklady a o jejich obsah. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K tomu odvolací orgán dodává, že obchodním tajemstvím je informace, nikoliv určitý dokument jako celek. Je tedy na místě, aby správní orgán posuzoval, zda všechny informace obsažené v daném dokumentu jsou obchodním tajemstvím či nikoliv. Jedině v případě, kdy by celý text návodu naplňoval znaky obchodního tajemství, lze odmítnout jeho poskytnutí jako celku s odkazem na § 9 odst. 1 InfZ. V opačném případě je pak nezbytné, aby správní orgán odmítl poskytnutí požadované informace nanejvýše částečně a zbytek (tj. ty části návodu, které znaky obchodního tajemství nenaplní) poskytl.

V neposlední řadě je pak odvolací orgán toho názoru, že v předmětné věci je na správním orgánu vedle již výše řečeného, aby posoudil, zda nepřeváží veřejný zájem na poskytnutí dané informace nad ochranou obchodního tajemství. V dané věci jde totiž o poskytnutí informace, která může být vzhledem ke své povaze nemalou měrou relevantní pro širší okruh účastníků správních řízení o přestupcích. Lze tedy uvážit, že zde existuje zcela legitimní veřejný zájem tuto informaci případným žadatelům poskytnout. V takové situaci je pak na místě, aby správní orgán, dojde-li závěru, že znaky obchodního tajemství jsou u dané informace

naplněny, zkoumal také poměr mezi požadavkem na ochranu osobního tajemství a řečeným legitimním zájmem (a tedy by se měl vypořádat s otázkou, které v dané situaci převáží).

Odvolací orgán tedy shrnuje, že z výše uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž tato vada je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení orgánu I. stupně k novému projednání.

Vedle výše řečeného odvolací orgán zjistil také vadu ve výroku napadeného rozhodnutí. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvedou mimo jiné právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Výrok napadeného rozhodnutí je však v rozporu s tímto ustanovením, neboť přesto, že je v něm uvedeno procesní ustanovení (§ 15 odst. 1 InfZ), dle kterého bylo rozhodováno, absentuje v něm ustanovení hmotněprávní. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zejména pak posouzení souladu odůvodnění s výrokem, je nezbytné, aby ve výroku napadeného rozhodnutí byly vedle klíčových procesních norem uvedeny i normy hmotněprávní. Z obsahu odůvodnění je sice možné domyslet, že tímto ustanovením je § 9 odst. 1 InfZ, to však samo o sobě nemůže zcela zhojit nedostatky výroku, když je to právě výrok rozhodnutí, který přímo zasahuje do právní sféry účastníka a je vůči němu i správnímu orgánu závazný (nikoliv tedy odůvodnění) a na jeho zákonnost a správnost je tak třeba klást zvýšený důraz. Přestože se zrušení napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu může jevit jako zbytečně formalistické, došel odvolací orgán k závěru, že ve spojení s dalšími již uvedenými pochybeními nelze tuto vadu opomenout.

Odvolací orgán nakonec považuje za vhodné vyjádřit se k příslušnosti Města Hustopeče jakožto povinného subjektu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že jej vydalo Město Hustopeče, resp. jeho starostka. Odvolací orgán se však domnívá, že v této předmětné věci měla být povinným subjektem nikoliv starostka Města Hustopeče, nýbrž Městský úřad Hustopeče, případně jeho tajemník. V dané věci jde o informace týkající se zařízení, jenž je provozováno v souvislosti s dohledem správního orgánu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, tedy v souvislosti s činností, která je výkonem přenesené působnosti. V obci pak přenesenou působnost vykonává zpravidla právě obecní (resp. městský) úřad. Taktéž žadatel ve své žádosti adresoval tuto žádost nikoliv Městu, ale přímo Městskému úřadu Hustopeče. Přestože jde o skutečnost v zásadě formální povahy, je odvolací orgán toho názoru, že žádost odvolatele by měl náležitě vyřídit Městský úřad Hustopeče jakožto orgán vykonávající přenesenou působnost obce.

Na základě výše uvedeného tedy odvolací orgán uzavřel, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem pro chybějící podstatné náležitosti rozhodnutí a je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro tyto nedostatky je pak důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.

V jeho rámci se prvoinstanční orgán zejména zaměří na to, aby mělo jeho rozhodnutí všechny nezbytné náležitosti dle příslušných ustanovení relevantních právních předpisů, zejména pak uvede ustanovení, podle kterých rozhodoval, ve výroku svého rozhodnutí. Orgán I. stupně se především zaměří na to, aby v odůvodnění samostatně posoudil naplnění relevantních zákonných znaků v souladu s výše řečenými závěry, aby naplnění těchto znaků zkoumal nikoliv pouze k celku ale především k částem požadovaného dokumentu, případně také posoudí poměr práva na ochranu obchodního tajemství a dotčeného legitimního veřejného zájmu na poskytnutí informace. Správní orgán také po vrácení příslušného spisového materiálu zajistí v zájmu vyšší přezkoumatelnosti jeho doplnění o relevantní podklady dokládající doručení v něm obsažených písemností jejich případným adresátům.

S ohledem na výše uvedené tedy odvolací orgán v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací k novému projednání povinnému subjektu. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nemohl již dále přezkoumávat jeho věcnou stránku.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se dle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.

Mgr. Karel Frölich, v. r.

vedoucí oddělení dopravně správních agend
odboru dopravy

Rozdělovník:

Městský úřad Hustopeče, majetkoprávní odbor, Dukelské nám. 2/2, 693 17 Hustopeče

Za správnost vyhotovení:

Mgr. Štěpán Zounek

oprávněná úřední osoba

Počet listů rozhodnutí: 3

Počet příloh/listů příloh: 0/0